

KÜRTI LÁSZLÓ
apajegyek

*ezek a jegyek nem az anyámtól valók.
anyám jegyei gyűröttek, barnábbak
az enyémeknél. hónom alatt szorítom,
régi hetilapok, zötyögök velük még
néhány megállót. reggeli arcomon
óvatosan húzom a borotvapengét,
soha nem szerettem tömegközlekedni
érzékeny arcbőrrel. örökké kisgyerekeknek
kéne maradni, erre gondolok. már nem
emlékszem, hogy apámnak melyik
megálló előtt fogtam meg a kezét
aggodalommal. – ha nem figyelsz,
gyermekeddé válnak a szüleid –
nem figyeltem, nagyot zökkent a villamos.*

*vágányváltásnál vagy hirtelen fékezéskor
szokott a szerelvény ilyen vadul viselkedni.
mire stabilizáltam, felfedeztem
a helyzetemet, már esély sem volt
elmagyaráznom neki a felnőttek dolgait.
nincs értelme rendet tenni a generációk
között. vagyis. ez a rend: apa vagyok.
inget mindig állig gombolok, megfontolom
a gesztusaimat. anyám le sem tagadhatná
apám jegyeit rólam. a cukrászda előtt,
ha mégis el kell mennünk, nem sír, hogy ő
fagyit szeretne, én meg nem árulom el,
hogy megint nincs egy lyukas fillérem se.*

telefonszóra

*megrettenek minden telefonszóra.
ma belehalnék egy téves hívásba is,
azt hiszem. smseket hónap óta nem
olvasok. csak közismert, beazonosított
szólamokat felejték el. tartok meg néha.
belenyugszom, hogy elérhetetlennek
mondanak. az egész rohadt külvilágról
hetekre leveszem a fényt, hangot.
kitépem a létezésből az aksit, falból
a zsinórokat. energiákkal spórolok.
könyörgéseket hagyok a hangposta-
fiókomba belevérezni. ragacsos gomb
minden megszakadt kapcsolat. minél
mélyebben kötődöm, annál higgadtabban,
de elkerül, aki ismer. minél odaadóbb
vagyok, annál inkább felháborító,
számon kérhető. akihez közel hajolnék,
félreért. aki közel hajol hozzám,
az félelemből fenyeget vagy átkokat
súg csak a fülembé. ha csörgetsz, újra,
ígérem nem hívlak vissza soha többé.*